

РЕШЕНИЕ

№ 46

гр. Пазарджик, 16.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК в публично заседание на
шестнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Борислав Ал. Илиев

при участието на секретаря Петя Кр. Борисова
като разгледа докладваното от Борислав Ал. Илиев Търговско дело №
20215200900056 по описа за 2021 година

Делото е образувано по първоначално предявените иски от М. М. Х., ЕГН
*****, правопреемник на едноличен търговец с фирма „Мировелли - М.Х.“, адрес за
съобщения: гр. Г., обл. В., ул. „З. П.“ № , п.к. 3830; Срещу: „Силвер“ ЕООД, ЕИК:
112090864, адрес: ул. „Любен Боянов“ 2, 4400 Пазарджик Център, Пазарджик,
представявано от управителя С. Л. Л., в качеството си на правопреемник на ЕТ „Силвер -
С.Л.“;

Твърди се, че през пролетта на 1997 г. предали за преработка на ишлеме 4926 бр. сурови
овчи кожи на преработвателно предприятие „Велур“ АД, гр. Ловеч, адрес: гр. Ловеч, обл.
Ловеч, Хан Кубрат № 3, ЕИК:820174315. 136 188 кв.дм. от кожите бяха обработени във вид
на овча напа - антик, от които след тристранно устно споразумение, чрез Велур ЕАД
предали на „Силвер“ ЕООД количество от 867 бр., с квадратура 58 128 кв.дм., на стойност
20 926 лв. „Силвер“ ЕООД е заплатил на „Велур“ ЕАД сума от 4780 щатски долара, в
резултат на което е получил горното количество кожи. В случая „Силвер“ ЕООД заплаща
6959 деноминирани лв., а получава стока за 20 926 лв. Уточнили се, че г-н. Л. има право да
преработи напата във вид на кожени изделия за негови и техни клиенти.

След три месечни разговори и срещи, Л. допълнително поискал и приел 1430 броя
сурови ярешки кожи като предплата за изработката на 40 броя облекла. Г-н. Л. приел кожите,
но не им върнал никакви кожени изделия, тъй като по думите му в изработката е настъпила
неочаквана забава.

Наложило се да подпишат споразумителен протокол от 23.01.1998 г., съгласно който 549
броя кожи - овча напа - антик, или 36 231 кв.дм. ще се върнат във вид на овча напа, както

били получени от него, а 318 броя - 21 897 кв.дм. ще се върнат във вид на около 40 бр. кожени облекла, а стойността на ишлемето е около 1400 долара, на която цена били оценени приетите от него ярешки кожи. Въпреки многобройните приканвания да бъде изпълнена поръчката, това не се случило. На 30.01.2001 г. изпратили първа писмена покана за уреждане на търговските взаимоотношения между страните. На 26.10.2001 г. изпратили втора, вече нотариална покана за уреждане на търговските ни взаимоотношения, където поканили „Силвер” ЕООД да им предаде съхраняваните 867 бр. кожи - 58128 кв.дм. във вид на овча напа, срещу което те да му предадат 3520 щатски долара - разликата между заплатените от фирмата от 4780 щатски долара предоставените от тях 1430 кожи.

В отговор на поканата им било отговорено, че дължимите от тях суми са в размер от 16625 лв., представляващи задължение от 3520 щатски долара, лихва за забава, дължима сума за изработка на облекла, заедно с труд, материали и др., а след заплащане на тази сума те ще получат 867 броя необработени овчи кожи.

Било образувано гражданско дело №73 по описа за 2003 г. на Окръжен съд, град Пазарджик, с петитум ответникът „Силвер” ЕООД да бъде осъден да им заплати сумата от 15 023 лева, която представлява левовата равностойност на сумата от 6069 щатски долара, дължими за заплащане на 867 броя сурова овча кожа по цени от 2003 г. - седем долара за брой, както и да ни върне сумата от 1430 щатски долара, които покриват стойността на предплатата от ярешки и кози кожи - цена по един долар на брой.

С Решение от 16.02.2004 г., ОС, гр. Пазарджик отхвърли л претендираните от тях суми, търсени в качеството на обезщетение за неизпълнение на Споразумителен протокол от 23.01.1998 г. и уважил предявеният от „Силвер” ЕООД насрещен иск за сумата от 8905 лв. - легова равностойност на неизпълнено задължение на ищеца „Мировелли - М.Х.” по горния споразумителен протокол, заедно с мораторна лихва в размер от 1507 лв., както и законната лихва върху главницата за периода 21.10.2002 до окончателното и заплащане.

С Решение от 21.07.2004 г., постановено от Апелативен съд, гр. Пловдив, решението на ОС, гр. Пазарджик било потвърдено изцяло.

Било образувано изпълнително дело № 20097240400553 на ЧСИ В.Т., № 724 на Нотариалната камара, по което заплатили на „Силвер” ЕООД обща сума в размер от 26 334 лв., от които главница 8905 лв., неолихвяеми вземания в размер от 563 лв., лихви към главницата - 14757 лв. и такси към ЧСИ - 2108 лв. Задължението към ответника, за което са осъдени е изплатено изцяло.

След изплащане на задължението по горното изпълнително дело, което било събрано от пенсията на г-н. Х., предприели многобройни неформални опити да уговорят връщане на стойността на предадените кожи на „Силвер” ЕООД, които не завършили успешно. Наложило се да изпратят и няколко нотариални покани със същото искане, които също били игнорирани. Това пораждало правото за завеждане на настоящия иск.

Приемало се в практиката, че търговското право на задържане по чл.315 от ТЗ е разновидност на правото на задържане и на възражението за неизпълнен договор по чл.90 и

91 от 33Д като институти на гражданското право. Като материално право, правото на задържане се признава в случаите, в които самият кредитор дължи и не предлага изпълнение, при което претенцията му противоречи на правилата на добросъвестността. По своята същност и правни последици правото на задържане обезпечава и гарантира вземането на длъжника към кредитора със задължението, което има към последния. Т.е. правото на задържане има характера на отлагателно/или дилаторно възражение, насочено срещу недобросъвестния кредитор и при признаване на същото, изпълнението се отлага до едновременното насрещно изпълнение от страна на кредитора.

Твърдят, че дори и да е съществувало, право на задържане съществува само за размера на дълга, а не за цялата предадена на Силвер стока. След пълно погасяване на задължението по горното изпълнително дело правото на задържане е погасено, поради което, избягвайки плащане на предоставените му кожи ответникът се обогатява неоснователно. Формулирано е искане -: Да се постанови решение, с което се осъди ответника да им предаде договорените 549 броя кожи - 36 231 кв.дм. овча напа - антик, съгласно Спецификация № 152 от 22.10.1997 на „Велур” ЕАД, както и 40 облекла, ушите от останалите 318 броя - 21 897 кв.дм. овча напа. Ако стоките не са налични, моли да бъде изплатена равностойността им в пари към момента на предаването - 24 501 лв., както и законната лихва, считано от предаването - 22.10.1997 до завеждане на исковата молба. Сочи писмени доказателства, прави доказателствено искане за назначаване на техническа експертиза, която да установи дали кожите са налични и дали отговарят на предадените по Спецификация № 152 от 22.10.1997 на „Велур” ЕАД и приложена мостра.

След оставяне без движение на исковата молба ищецът е отстранил нередовностите по движението и с допълнителни искиви молби.

В срока по 372.ГПК е постъпил отговор от ответника, чрез пълномощника му адв.П.С., с който изразява становище, че искът е недопустим тъй като е решаван вече от българския съд по гр.д. №73/2003г. , т.е. основанието и страните по настоящото дело и гр.д. №73/2003г. по описа на ПОС са едни и същи , за същото искане и на същото основание и съгл.чл.299,ал.1т.1 от ГПК спор разрешен влязло в сила решение не може да бъде пререшаван освен в случаите когато законът разпорежда друго. Освен това е направено възражение по чл.110 от 33Д , че правото на ищеца за предявяване на иска е погасено по давност поради изтичане на общата 5 год. давност, тъй като ищецът е предал на третото лице „Велур“ АД за преработка кожи през 1997г. , а протокола-споразумение между ищеца и ответника е от 23.01.1998г. от която дата започва да тече петгодишния давностен срок. Изразява становище , че искът е и неоснователен като излага съображения в тази насока. Не се противопоставя на искането на ищеца за допускане на техническа експертиза и за приемане представените с исковата молба писмени доказателства, като сочи такива с отговора на исковата молба. След уточняване от ищеца на размера на иска в зависимост от посочената левова равностойност за 40 бр. облекла, ще формулира искане за допускане на икономическа експертиза. В зависимост от становището на ищеца след конкретизиране на обстоятелствата моли да му се даде възможност да сочи и други доказателства.

В срок е постъпила и допълнителна искова молба от ищеца с която заявява, че променя цената на иска ,като го коригира –главница 46 214,12лв. и лихва 104 499,54лв.Поддържа исковата молба,като точна и изчерпателна поради което отказва да я допълва и уточнява.Счита,че писмения отговор на ответника е недопустим и несъстоятелен.Моли съдът да се произнесе със самото решение относно съществуването или несъществуването на едно оспорено в отговора на исковата молба правоотношение.Прилага доказателства.

В законоустановения срок е постъпил допълнителен отговор от ответника,чрез процесуалния пълномощник адв.П.С. с който поддържа изложеното в представения първоначален отговор.Не сочи доказателства.

Двете страни ,чрез процесуалните си пълномощници поддържат предявените искове и отговорите срещу тях,сочат доказателства в подкрепа на твърденията си.

Като обсъди и прецени събраните доказателства и доводите на страните, съдът прие за установено следното:

Не се спори между страните по делото,че Дружество “Силвер” ЕООД – гр. Пазарджик е универсален правопреемник на ЕТ”Силвер – СТ – С.Л.”, по силата на извършено прехвърляне на предприятието на едноличния търговец, който е прекратил дейността си. Прехвърлянето на предприятието и заличаването на едноличния търговец от регистъра е вписано с решение № 549/26.02.1998 г. по ф. д. № 2493/1992 г., видно от извършена справка в ТР при ПОС. Правопреемството е настъпило преди завеждане на делото, поради което приобретателят на търговското предприятие е пасивно легитимиран да отговаря по искове, произтичащи от отношения, по които страна е бил бившия собственик на същото – едноличния търговец, с посоченото по – горе наименование.

В случаят са предявени против “Силвер” ЕООД искове по настоящото дело, които се основават на търговски отношения, датиращи от м. януари 1998 г. и преди това-1997г. възникнали между ищеца и едноличния търговец, чийто правопреемник е дружеството, след закупуване на предприятието му като съвкупност от права, задължения и фактически отношения.

Безспорно е между страните е, че на 23.01.1998 г. между ищеца по предявения иск ЕТ”Мировели – М.Х.” и ЕТ”Силвер – СТ – С.Л.” – гр. Пазарджик, е сключен двустранен писмен договор, наречен “протокол”, с който те уреждат своите отношения, по повод намираща се в склада на втория овча напа, собственост на първия от търговците. Не се спори, а и от представените писмени доказателства се установяват обстоятелствата, при които напата е била получена от С.Л., в качеството му на едноличен търговец. Това е станало на 22.10.1997 г., видно от издадените на същата дата данъчни фактури № 6192 и № 6191 и спецификация № 152. Документите са издадени от трето лице – акционерно дружество “Велур” – гр. Ловеч. Като втора страна по така осчетоводената сделка е посочен ответника по първоначалния иск, но в спецификацията е отразено, че стоката – 867 бр. – 58 128 дм. овча напа “антик – ишлема” е получена от ЕТ “Силвер” – Пазарджик – С.Л., който факт е удостоверен с положения от него подпис. Няма спор, че именно той е изпълнили и

насрещното парично задължение да заплати цената на фактурираната услуга, а това е преработката на ишлеме, т. е. с предоставени от ищеца материали, на 867 бр. сурови овчи кожи, от които е получено посоченото и спецификацията количество нап. В тази връзка съдът цени признанията на двете страни и констатацията, съдържаща се в протокола от 23.01.1998 г., в който недвусмислено се сочи, че стойността на ишлемето за същото количество овчи кожи е заплатено от едноличния търговец С.Л. на АД "Велур" – Ловеч и това е сумата от 4 950 \$. При положение, че страните са се споразумели по този начин, установявайки размера на платената сума в щ. д., която следва да бъде възстановена от първоначалния длъжник на третото лице /кредитор/, съдът не следва да обсъжда данъчните фактури, които установят каква сума в български левове е била платена на 22.10.1997 г. в изпълнение на задължението. Мерадавна за отношенията на страните след подписване на двустранния протокол е изразената в същия воля. Именно той е актът, от който те черпят правата си, предявявайки разглежданите искове. Приложените доказателства за отношенията им преди подписване на протокола имат само косвено значение за решаване на спора, доколкото установяват, че сумата действително е била платена на кредитора преди подписване на протокола и платилия я търговец е получил преработените в нап овчи кожи.

Протоколът от 28.01.1998 г. безспорно установява задължение на ищеца по първоначалния иск да издължи /изплати/, т. е. да върне на ЕТ "Силвер – С.Л." сумата от 4 950 \$, която са приели, че той е дал за заплащане стойността на "ишлемето". В такъв случай плащането на чуждия дълг е станало не без основание, а срещу задължението на първоначалния длъжник да възстанови в бъдеще тази сума на лицето, което е платило вместо него.

Останалото съдържание на протокола касае задължението на ответника по първоначалния иск да изработи кожени изделия от определена част от материала /овча нап/, намиращ се в онзи момент у него – напата от 318 бр. кожи, равняваща се на 21 897 дм, както и да върне останалата нап, получена от "Велур" АД – 549 бр. или 36 231 дм.

Като насрещни престации ищецът по предявения иск е следвало от една страна да заплати "ишлемето", т. е. определена цена за изработването на изделията от напата, за която страните не спорят, че е негово притежание, а само временно се държи от ответника. Това личи от цялото съдържание на договора и се подкрепя от косвено от останалите доказателства, според които, за да получи напата ответникът е платил само стойността на извършената преработката на суровите кожи, а не действителната стойност на материала в преработения му вид /нап/. Определена е дължимата цена за изработка на договорените кожени изделия, на база приблизителния брой такива, които е следвало да се получат от 21 897 дм. нап, а именно за 40 облекла цената на ишлемето е 1 400 \$.

Освен заплащане на тази цена, както бе посочено по-горе, с протокола изрично е поето задължението на ЕТ "Мировели – М.Х." за връщане пълния размер на сумата от 4 950 \$, която страните са приели като стойност на заплатеното от ЕТ "Силвер" в полза на третото лице. Тъй като с договорът за спогодба е допустимо страните да си правят взаимни отстъпки, съдът приема тази сума за размер на посоченото парично задължение,

Приемането на посочения брой сурови кожи вместо заплащане на част от паричния дълг не се оспорва от ответника по делото.

За изясняване на обстоятелствата по делото са допуснати и изслушани химико-технологична експертиза и съдебно-икономическа експертиза, които като неоспорени от страните съдът кредитира по делото.

По делото са представени нот.покана от М.Х. от 28.02.2019г. , писмо до М.Х. от „Силвер „ЕООД и уведомително писмо от „Силвер „ЕООД до М.Х. във връзка с нот.покана от М.Х..

При така установената фактическа обстановка ,съдът намира следното :

Предявени са субективно кумулативно съединени осъдителни иски с правна квалификация чл. 108 ЗС, във вр. с чл.91 и 90 от ЗЗД ,във вр. с чл.79 от ЗЗД и чл.315 от ТЗ.

За да бъде уважен така предявения иск, ищецът носи доказателствената тежест да установи, че е собственик на процесните движими вещи, както и че ответникът владее тези вещи. Съгласно разпоредбата на чл. 154, ал.1 ГПК ответникът носи тежест, при установяване на горните обстоятелства от ищеца, да докаже, че владее процесните вещи на правно основание.

При анализа на първата предпоставка за уважаване на иска - установяване на обстоятелството, че ищецът е собственик на процесните движими вещи, настоящият съдебен състав счита, че следва да изложи следните съображения: видно от представения по делото отговор на исковата молба, както и в хода на цялото първоинстанционно производство ответникът не е оспорил собствеността върху процесните вещи и поради направеното признание в отговора на исковата молба, че ответникът е упражнил твърдяното от него право на задържане върху вещите на ищеца като държи същите поради неизпълнение на задължението в срок , за да обезпечи вземането си срещу него. В тази насока се установи, че между страните по делото е бил сключен двустранен писмен договор, наречен “протокол”, с който те уреждат своите отношения, по повод намираща се в склада на втория овча напа, собственост на първия от търговците. По делото не се спори, а и от представените писмени доказателства се установяват обстоятелствата, при които напата е била получена от С.Л., в качеството му на едноличен търговец. Това е станало на 22.10.1997 г., видно от издадените на същата дата данъчни фактури № 6192 и № 6191 и спецификация № 152. Документите са издадени от трето лице – акционерно дружество “Велур” – гр. Ловеч. Като втора страна по така осчетоводената сделка е посочен ответника по първоначалния иск, но в спецификацията е отразено, че стоката – 867 бр. – 58 128 дм. овча напа “антик – ишлеме” е получена от ЕТ “Силвер” – Пазарджик – С.Л., който факт е удостоверен с положения от него подпис. Няма спор, че именно той е изпълнили и насрещното парично задължение да заплати цената на фактурираната услуга, а това е преработката на ишлеме, т. е. с предоставени от ищеца материали, на 867 бр. сурови овчи кожи, от които е получено посоченото в спецификацията количество напа. В тази връзка съдът цени признанията на двете страни и констатацията, съдържаща се в протокола от 23.01.1998 г., в който

недвусмислено се сочи, че стойността на ишлемето за същото количество овчи кожи е заплатено от едноличния търговец С.Л. на АД "Велур" – Ловеч и това е сумата от 4 950 \$. При положение, че страните са се споразумели по този начин, установявайки размера на платената сума в щ. д., която следва да бъде възстановена от първоначалния длъжник на третото лице /кредитор/, съдът не следва да обсъжда данъчните фактури, които установят каква сума в български левове е била платена на 22.10.1997 г. в изпълнение на задължението. Меродавна за отношенията на страните след подписване на двустранния протокол е изразената в същия воля. Именно той е актът, от който те черпят правата си, предявявайки разглежданите искове. Приложените доказателства за отношенията им преди подписване на протокола имат само косвено значение за решаване на спора, доколкото установяват, че сумата действително е била платена на кредитора преди подписване на протокола и платилия я търговец е получил преработените в напа овчи кожи.

Протоколът от 28.01.1998 г. безспорно установява задължение на ищеца по предявения иск да издължи /изплати/, т. е. да върне на ЕТ "Силвер – С.Л." сумата от 4 950 \$, която са приели, че той е дал за заплащане стойността на "ишлемето". В такъв случай плащането на чуждия дълг е станало не без основание, а срещу задължението на първоначалния длъжник да възстанови в бъдеще тази сума на лицето, което е платило вместо него.

Останалото съдържание на протокола касае задължението на ответника по първоначалния иск да изработи кожени изделия от определена част от материала /овча напа/, намиращ се в онзи момент у него – напата от 318 бр. кожи, равняваща се на 21 897 дм, както и да върне останалата напа, получена от "Велур" АД – 549 бр. или 36 231 дм.

Като насрещни престации ищецът по предявения иск е следвало от една страна да заплати "ишлемето", т. е. определена цена за изработването на изделията от напата, за която страните не спорят, че е негово притежание, а само временно се държи от ответника. Това личи от цялото съдържание на договора и се подкрепя от косвено от останалите доказателства, според които, за да получи напата ответникът е платил само стойността на извършената преработката на суровите кожи, а не действителната стойност на материала в преработения му вид /напа/. Определена е дължимата цена за изработка на договорените кожени изделия, на база приблизителния брой такива, които е следвало да се получат от 21 897 дм. напа, а именно за 40 облекла цената на ишлемето е 1 400 \$.

Освен заплащане на тази цена, както бе посочено по-горе, с протокола изрично е поето задължението на ЕТ "Мировели – М.Х." за връщане пълния размер на сумата от 4 950 \$, която страните са приели като стойност на заплатеното от ЕТ "Силвер" в полза на третото лице. Тъй като с договорът за спогодба е допустимо страните да си правят взаимни отстъпки, съдът приема тази сума за размер на посоченото парично задължение, Приемането на посочения брой сурови кожи вместо заплащане на част от паричния дълг не се оспорва от ответника по делото.

Настоящата съдебна инстанция счита, че към момента на предявяване на исковата молба твърдяното търговско право на задържане е било упражнено законосъобразно, поради

следните съображения: съгласно разпоредбата на чл. 315 ТЗ търговецът има право на задържане за изискуемото си вземане срещу друг търговец от сключена между тях сделка върху движимите вещи и ценните книги на длъжника, получени от него правомерно, като горното право съществува, докато търговецът има движимите вещи и ценните книги в свое държане. Тълкуването на тази разпоредба дава основание да се приеме, че кредиторът - търговец има право да задържи като обезпечение движими вещи на длъжника, които е държи на законно основание, като законът не поставя изискване за наличието на връзка между вземането, което се обезпечава със задържането и вещта, т.е. между вземането и вещта е възможно и да не съществува връзка /в този смисъл е и Определение № 566 от 24.06.2013 г. на ВКС по т. д. № 780/2012 г., I т. о., ТК/. За валидното упражняване на търговското право на задържане обаче е необходимо движимите вещи да са придобити от кредитора правомерно, т.е. по силата на валидно законово основание.

В настоящият случай по делото е безспорно установено обстоятелството, че страните са търговци по смисъла на чл. 1, ал. 2 ТЗ. Същевременно е безспорно установено и обстоятелството, че е налице изискуемо вземане в полза на ответника, произтичащо от търговска сделка - сключен между тях договор и представено удостоверение за изплатен дълг.

В тази връзка настоящият съдебен състав счита, че държането върху процесните движими вещи към момента на предявяване на исковата молба е установено от ответника по силата на валидно правно основание. В този смисъл твърдението на ответното дружество за изрично съществуващата в договора възможност за упражняване право на задържане е основателно, тъй като предвидената в договора клауза не е основание за самоволно и незаконосъобразно лишаване на длъжника от владението му върху процесните вещи като същевременно отговаря и на изискването на законодателя за правомерно получаване на процесните движими вещи. В настоящия казус от наличния по делото доказателствен материал, се установява, че фактическата власт върху процесните вещи е предадена доброволно на ответното дружество, а последното не е лишило ищеца от владението върху движимите вещи. Горното обосновава извода, че фактическата власт към датата на предявяване на исковата молба - 17.07.2020 г. върху процесните вещи се явява получена от ответното дружество правомерно, съобразно изискванията на чл. 315, ал. 1 от ТЗ. Незаконосъобразното установяване на фактическа власт върху вещта изключва валидното упражняване на търговското право на задържане от страна на ответника.

Въпреки гореизложеното, с оглед изричната разпоредба на чл. 235, ал. 3 ГПК към момента на постановяването на настоящото решение, настоящата инстанция следва да вземе предвид и фактите, настъпили след предявяване на иска. В тази връзка след допускане и изслушване на СХЕ и СИЕ и поставени допълнителни въпроси към в.л. по допуснатата основна СИЕ – в.л. е отговорило в писмен вид, че при извършена проверка в счетоводството на „Силвер“ ЕООД, му е обяснено, че не съхраняват никакви документи по бракуването или преработката на процесните кожи и, че дружеството повече от 10 години не се занимава с шивашка дейност. След направена проверка в архива на дружеството, собственика С.Л. му

заявил, че в архива няма никакви документи свързани с бракуването на кожите, т.е. не се установи същите да са във владение на ответника по делото. Ето защо е налице отсъствие на втората императивна предпоставка за уважаване на иска, а именно - установяване на обстоятелството, че ответникът владее тези вещи.

С оглед отсъствието на втория елемент от фактическия състав на така предявения иск, същият се явява неоснователен.

По отношение на евентуално предявения иск за присъждане на равностойността на движимите вещи, в случай че същите са изгубени, повредени или унищожени, същият е предявен под условие, което не се е реализирало, съобразявайки изложеното по-горе. Ето защо настоящия състав не дължи произнасяне по предявения евентуален иск. Поради своята акцесорност, в същия смисъл съдът не дължи произнасяне и по иска за претендирани законни лихви в р-р на 104 499,54 лв. за периода от 22.10.1997 г. до предявяване на исковата молба в съда.

По отговорността за разноските:

При този изход на делото на ответника по делото се дължат направените пред настоящата инстанция съдебно-деловодни разноски в размер на 1450 лв. съгласно договор за правна защита и съдействие и списък на разноските по чл.80 от ГПК.

Водим от горното Пазарджишки Окръжен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от М. М. Х., ЕГН *****, от : гр. Г., обл. В., ул. „З. П.” № , п.к. 3830; против „Силвер” ЕООД, ЕИК: 112090864, адрес: ул. „Любен Боянов“ 2, 4400 Пазарджик Център, Пазарджик, представлявано от управителя С. Л. Л. иск за осъждане на ответника да му предаде договорените 549 броя кожи - 36 231 кв.дм. овча напа - антик, съгласно Спецификация № 152 от 22.10.1997 на „Велур” ЕАД, както и 40 облекла, ушити от останалите 318 броя - 21 897 кв.дм. овча напа., като неоснователен .

ОСЪЖДА М. М. Х., ЕГН *****, от : гр. Г., обл. В., ул. „З. П.” № , п.к. 3830; да заплати на „Силвер” ЕООД, ЕИК: 112090864, адрес: ул. „Любен Боянов“ 2, 4400 Пазарджик Център, Пазарджик, представлявано от управителя С. Л. Л. съдебно-деловодни разноски в р-р на 1450 лв. съгласно договор за правна защита и съдействие и списък на разноските по чл.80 от ГПК

Съдия при Окръжен съд – Пазарджик: _____